

RECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Mediacompetentie

4 JEZUS IN HET MIDDEN

Slot

Nee, wij willen geen ander Middelpunt van eenheid kiezen dan de Heer Jezus. Wij willen naar geen andere naam ons noemen dan naar de naam van Jezus, de naam van Hem die het welbehagen van de Vader en de vreugde van de engelen is.

6 STUDIES OVER SPREUKEN 8

Slot - Nu dan, zonen, luister naar Mij

7 BROOD OF BORRELHAPJES?

Hoeveel mensen moeten genoeg nemen met een hand vol 'borrelhapjes'? Maar daarmee vul je geen lege magen! Mensen hebben brood nodig om hun honger te stillen.

8 MARIA

Deel 4 - De moeder van Jezus

We geven het niet graag toe, maar het kan best gebeuren dat een discipel het spoor eens kwijt raakt.

9 WOORDSTUDIE

De volgorde van de brieven aan Tessalonica

10 HET HOGLIED

Deel 60 - De hoogste taal van de liefde

11 DE KANANESE VROUW

Matteüs 15:21-28

12 REPLY

Echad en Yachid

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

MEDIACOMPETENTIE

Jan Paul Spoor

Tijden veranderen, dat weet u ongetwijfeld. Toch is het nu meer nodig dan jaren geleden om bekwaam of capabel te zijn in de omgang met de media. Ik mocht een boekje opmaken dat daarover gaat. De titel was eerst *Mediacompetentie*, maar is veranderd naar de titel die hieronder in het kader staat.

In deze tijd krijgt de jeugd al op jonge leeftijd te maken met digitale media in allerlei vormen. Daarom wil ik speciale aandacht vestigen op onderstaand boekje dat binnenkort uitgegeven wordt. Ik denk dat het voor onze gezinnen een belangrijk werkje is. Hierin worden niet zomaar aanbevelingen gedaan in de trant van 'doe dit' en 'doe dat', en dan ben je safe. Maar het wil ouders wijzen op wat onze kinderen en jonge mensen tegenwoordig zien en beleven in een 'anonieme' digitale wereld. Plotseling kunnen er voor hen en hun omgeving gevaarlijke en schadelijke gevolgen uit voortkomen. Hieronder een paar zinnen als appetizer uit de inleiding:

Wij gebruiken de media voor onze informatievoorziening, om zaken mee te doen en om onszelf te vermaken. De media creëren gevoelens en meningen en velen zijn ervan

overtuigd dat de uitslagen van de belangrijkste politieke verkiezingen tegenwoordig grotendeels door de media worden bepaald.

Sinds de komst van internet eind jaren negentig, is het hele sociale leven snel veranderd. Daarom spreken velen van een *digitale revolutie* die van onze huidige tijd een informatietijdperk maakt. De digitale netwerken van de wereld zijn in onbeperkte mate doorgedrongen in ons denken, in onze gezinnen, op scholen en in het hele openbare leven. De stroom van berichten, foto's, video's, reclame en muziek leidt tot een permanente overprikkeling die ons als volwassenen al overweldigt en overrompelt. Jongeren groeien op als zogenaamde 'digital natives' (internetbewoners) en voelen zich helemaal op hun gemak bij de moderne media, terwijl veel volwassenen het gevoel hebben dat zij het allemaal niet kunnen bijhouden.

Wij leven als gelovigen die de Heere Jezus trouw willen volgen, midden in de mediacultuur. Daarom is het onvermijdelijk om een duidelijk standpunt in te nemen over de omgang met deze media. Het is een hele uitdaging om tot een goed gefundeerde mening te komen. Snelle en oppervlakkige antwoorden helpen niet. In plaats daarvan moeten wij werken aan essentiële vaardigheden die een christen moet bezitten in een samenleving die geen rekening houdt met God: *'En word niet aan deze wereld gelijkvormig, maar word innerlijk veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaglijke en volmaakte wil van God is'* (Rom. 12:2).

Zelfs in de tijd van het volk Israël in het Oude Testament waren er altijd mannen die wisten wat er moest gebeuren in de specifieke omstandigheden van die tijd (zie bijvoorbeeld 1 Kron. 12:32). Dit is een goed voorbeeld voor ons. Christenen moeten bekwame onderzoekers zijn (1 Thess. 5:21)! Wij hebben Gods wijsheid nodig, dat wil zeggen: het vermogen en de bereidheid om goede en verantwoorde beslissingen te nemen in ons dagelijks leven.

Axel Volk, de schrijver van het boekje, wijst ons erop dat wij bekwame onderzoekers moeten zijn in de Bijbel. Nu, dat is ook tevens de bedoeling van Rechtstreeks. Wij hopen en bidden dat dit nummer u nog mediacompetenter mag maken dan u al was. Met een vriendelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

Nieuwe uitgave van stichting Bijbel & Onderwijs en Uitgeverij Daniël

Hoe beschermen we onze kinderen?

Verantwoord gebruik van de media in christelijke gezinnen

Auteur Axel Volk

"Hoe bereid je jongeren voor op de digitale wereld, waarmee ze in deze tijd zo veel te maken krijgen?" Deze vraag is het uitgangspunt van de auteur. Ouders hebben de taak om hun kinderen 'mediacompetent' te maken, maar hoe doe je dat, als het vrijwel onmogelijk is om toezicht te houden op de online activiteiten van het kind en de generatiekloof duidelijk zichtbaar wordt?

70 blz.; Prijs: 3,75 Euro; Staffelkorting bij aantallen groter dan 10

ISBN/EAN: 978-90-79718-66-5

JEZUS IN HET MIDDEN

SLOT

J.N. Voorhoeve

4. De afzondering ('vergaderd zijn')

Ten nauwste hiermee verbonden is de gedachte van afzondering. Want let erop dat er niet staat: 'zich vergaderen,' of 'samenkomen,' maar: 'vergaderd zijn.' Het is natuurlijk wel waar dat allen die de Heer zoeken en die op deze wijze een gemeenschappelijk getuigenis vormen, zich vergaderen, dus samenkomen. Maar de uitdrukking is hier anders gekozen. Want het gaat hier niet om een willekeurig samenkomen voor een of ander doel, om een zich verenigen met het oog op een of ander belang, maar om het bijeenvergaderd zijn door de Heer en door Zijn Geest, op de plaats die door de Heer Zelf is aangewezen. Het hele verband maakt dit duidelijk, omdat eerder sprake is van de Gemeente en de door haar uit te oefenen tucht.

Natuurlijk kan in algemene zin met vrijmoedigheid van dit woord gebruik gemaakt worden, als men samenkomt om voor anderen iets te zijn of samen iets van de Heer te verwachten. Maar allereerst is het toch noodzakelijk te letten op wat een woord in het verband zeggen wil. En dan is het duidelijk dat het hier gaat om het door de Geest vergaderd zijn als een getuigenis op de door God aangewezen plaats. Daartoe is afzondering nodig; afzondering van de onbekeerden, van elk menselijk stelsel, in één woord: van het kwaad. Dit kan alleen gebeuren doordat de Heilige Geest een gelovige ertoe brengt zich *persoonlijk* te reinigen van de ongerechtigheid en van de bozen, om op deze wijze bruikbaar te zijn voor de Meester, tot alle goed werk voorbereid.

Terwijl Lot leefde te midden van de ongerechtigheid en omgang had met bozen, verkeerde Abraham in de tegenwoordigheid van de HERE, met het heerlijke gevolg dat Hij hem Zijn verborgenheden bekend maakte. Niet, dat Abraham zich niet bekommerde om het heil van de wereld die hem omringde; wij weten hoe hij met volharding voorbede deed voor Sodom. Maar hij en zijn huis namen toch een afgezonderde plaats rond het altaar in. Zo is het ook met ons. Wat het aankondigen van het oordeel en het brengen van de blijde boodschap betreft, wenden wij ons onvermoeid, tijdig en ontijdig tot allen. En wij bidden met volharding voor allen. Maar wat de eredienst aangaat, scheiden wij ons af; want dit is Gods beginsel van eenheid. Deze afscheiding gebeurt niet willekeurig, maar wordt bewerkt door de Heilige Geest, die Gods kinderen uit het midden doet gaan van degenen die niet met Gods wil rekenen. Hij wil ons bijeenvergaderen rondom de Heer, die Zelf afgescheiden is van de ongerechtigheid en van hen die haar bedrijven. Zij die afgezonderd zijn door de Geest, worden vergaderd door dezelfde Geest; en dat alles gebeurt tot *Christus*.

5. De autoriteit ('in Mijn naam')

Het vijfde punt waarover onze tekst spreekt, is dan ook de naam van de Heer. De uitdrukking 'in Mijn naam,' die hier wordt gebruikt, heeft de bijzondere betekenis van: tot Mijn naam, d.i. tot de belijdenis van Mijn naam. Alles wat wij doen, moeten wij in de naam van de Heer verrichten, zoals in Kolossenzen 3:17 wordt gezegd: 'En al wat u doet, in woord of in werk, doet alles in de naam van de Heer Jezus, terwijl u God de Vader door Hem dankt.' In het bijzonder is dit natuurlijk van toepassing op de dingen van de Heer. In de naam van de Heer moeten wij het evangelie verkondigen, in de naam van de Heer bidden en Gods Woord onderzoeken. Maar het voorzetsel dat in onze tekst in het Grieks wordt gebruikt, zegt nog iets meer. Het heeft de zin van *tot* iets gebracht te zijn. Wij zijn afgezonderd van de wereld, in gemeenschap met elkaar gebracht en op deze wijze vergaderd tot Hem die naar ziel en lichaam een recht op ons heeft verworven. Zijn naam heeft voor ons alle gezag.

In het boek Genesis lezen wij: 'Toen begon men de naam des HEREN aan te roepen' (Gen. 4:26). Aanroepen heeft de betekenis van *aanbidden*. Te midden van de goddelozen en van hen die niet met God rekenden, bogen Set en vele anderen zich voor de HERE neer en erkenden dat Zijn naam gezag voor hen had. Het is vreselijk die naam te verachten; en ontrend voor de Heer, als Zijn naam wordt veracht of niet ermee wordt gerekend. Zijn naam is de uitdrukking van Zijn wezen. Al de liefelijkheid, maar ook al de heerlijkheid van Zijn Persoon wordt in Zijn naam geopenbaard. En tot die naam vergaderd te zijn, is een groot voorrecht voor ons als gelovigen. Het is het werk van de Heilige Geest. De Geest, die alle gelovigen tot één lichaam heeft gevormd en die aan allen de heerlijkheid van Christus voor ogen stelt, wil allen verenigen rondom die heerlijke naam, opdat wij ons in die naam verblijden en het gezag ervan erkennen. Als wij op deze wijze vergaderd zijn, houden wij dus rekening met de autoriteit van de Heer. *Hij* is het die door de Geest vergadert. *Hij* is het ook die door de Geest aanwijst wie niet vergaderen mogen en afgewezen moeten worden. In Leviticus 24 lezen wij van de gouden tafel met de twaalf toonbroden, een beeld van de eenheid van het volk van God. Maar direct daarop wordt in dit hoofdstuk melding gemaakt van een man die de Naam had gelasterd. De hele vergadering moest hem stenigen. In eenheid samen voor Gods aangezicht, moesten zij ook één met elkaar tucht uitoefenen; en dat niet naar eigen inzicht, maar in overeenstemming met de eer van Zijn naam.

Hetzelfde beginsel vinden wij in het Nieuwe Testament. In 1 Korintiërs 5:7 wijst Paulus ons erop dat wij allen verlost zijn, voor wie Christus is gestorven. Hij zegt: 'Want ook ons Pascha, Christus, is geslacht.' In Exodus 12:6 wordt opgemerkt dat de hele vergadering der gemeente van Israël het lam zou slachten, hoewel er toch vele lammeren waren. Zo wordt ook hier aan de eenheid van het éne lichaam gedacht. Christus is voor ons allen gestorven: voor de Korintiërs, voor Paulus, voor alle gelovigen. Nu wijst de apostel erop dat het heerlijk is als de verlost feestvieren in eenheid met elkaar, in verschillende plaatselijke gemeenten, maar dat daarmee ten nauwste verbonden moet zijn het wegdoen van het kwaad. Hij schrijft: 'Laten wij daarom feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid' (1 Kor. 5:8). En hij verbindt dit met de *naam* van de Heer. Het was zijn oordeel,

zijn overtuiging, dat degene die in de zonde leefde uit het midden moest worden weggedaan. Doordat hij rekening hield met het gezag van de naam van de Heer, deelde hij de Korintiërs mee dat hij – hoewel hij ergens anders verbleef – het nodig oordeelde dat de gemeente te Korinte in de naam van de Heer Jezus de boze uit het midden zou wegdoen. Allen die vergaderd zijn tot de naam van de Heer, hebben rekening te houden met de heerlijkheid van Zijn naam; en zij moeten onder de leiding van de Heilige Geest het gezag ervan handhaven.

6. De tegenwoordigheid van de Heer ('daar ben Ik')

Hiermee staat in relatie hetgeen ten zesde wordt gezegd: 'Daar ben Ik.' De 'IK BEN' is de Persoon, die tegenwoordig is. Niet alleen dat Hij in de geest bij ons is, zoals Hij in iedere gelovige wil wonen, maar Hij is werkelijk persoonlijk in het midden van hen die tot Zijn naam vergaderd zijn. Lichamelijk is Hij in de hemel, aan Gods rechterhand, maar persoonlijk – hoewel onzichtbaar – is Hij dáár waar men tot Zijn naam vergaderd is. Hij is ook wel overal aanwezig waar men in Zijn naam, persoonlijk of gemeenschappelijk, iets doet. Maar de belofte dat Hij als de 'IK BEN' in het midden verschijnt, is nauw verbonden aan het vergaderd zijn tot de belijdenis van Zijn naam. Hij die alles is voor de zondaar, die alle dagen met de Zijnen is, is ook persoonlijk telkens in het midden van hen die buigen voor het gezag van Zijn naam. Zij handelen dan niet naar eigen inzicht, maar geven Hem de ereplaats in alles wat zij doen en laten.

De naam van Hem die als de 'IK BEN' woonde te midden van Zijn volk, moest gezag hebben voor Mozes en voor de Israëlieten. Als de Israëlieten in het Beloofde Land zouden gaan naar de plaats die de HERE, hun God, verkoren had om Zijn naam aldaar te doen wonen, dan moesten zij verklaren wie zij geweest waren en wat er van hen door genade geworden was. En zij moesten zich niet alleen buigen voor het aangezicht van de HERE, maar in heel hun gedrag ook rekening houden met Zijn heilige naam (Deut. 26). Direct na Zijn opstanding verscheen de Heer te midden van de Zijnen. En in Hebr. 2:12 lezen wij: '(...) in het midden van de Gemeente zal Ik U lofzingen.' Hijzelf is daar, waar men tot Hem vergaderd is. Wat een kostelijke waarheid is deze belofte van de persoonlijke tegenwoordigheid van de Heer in het midden van de Zijnen.

7. Het Middelpunt ('in het midden van hen')

De laatste woorden van onze tekst luiden dan ook zo bemoedigend, dat Hij 'in het midden van hen' is. Die 'hen' zijn de 'twee of drie', die vergaderd zijn tot Zijn naam. In hun midden wil Hij wonen. Eens verzochten de Israëlieten de HERE, door met Hem te twisten en te zeggen: 'Is de HERE in ons midden of niet?' (Ex. 17:7). Maar Mozes, de man van het geloof, wilde niet optrekken als de HERE niet meeging te midden van Zijn volk. En de Heer Jezus zei tegen de discipelen: 'Ik echter ben in uw midden als Degene die dient' (Luc. 22:27). Na Zijn opstanding verscheen Hij tweemaal te midden van de Zijnen. Toen 'het dan avond was op die eerste dag van de week, kwam Jezus en stond in het midden.' 'En na acht dagen waren Zijn discipelen weer binnen, en Jezus kwam en stond in het midden' (Joh. 20:19vv.).

Niemand anders dan Hij kan en mag het Middelpunt van de gelovigen zijn. Hij alleen moet ons hart bezitten en naar Hem moet ons verlangen uitgaan. Hij die in de toekomst in het midden van de oudsten zal staan als het geslachte Lam, wil ook nu het Centrum van onze eenheid zijn, van onze aanbidding, van onze gemeenschapsoefening. Laten wij in het vooruitzicht dat eens alle heiligen rondom Hem verenigd zullen zijn, rondom Hem samenkomen en ons in Hem verblijden. Zodat Hij, die het Middelpunt van al Gods gedachten en plannen is, de eer ontvangt die Hem toekomt!

Conclusie

Er liggen dus belangrijke waarheden opgesloten in deze enkele woorden van de Heer: 'Want waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen.' Het zijn eigenlijk niet meerdere waarheden, maar het is één waarheid – een zeventvoudige waarheid! De plaats wordt ons aangewezen in het 'waar'; het getuigenis in de 'twee of drie'; de gemeenschap en de afzondering in het 'bijeenvergaderd zijn'; het gezag in het 'in Mijn naam'; de tegenwoordigheid in het 'daar ben Ik'; en het Middelpunt in het 'in het midden van hen'. De eerste vier waarheden staan in relatie tot onszelf en onze verantwoordelijkheid; de volgende drie wijzen ons op de Persoon van de Heer en Zijn belofte.

Wat een kostbare schat is ons in dit tekstwoord gegeven! Het biedt, vooral in dagen als de onze, veel vertroosting. Het bevat rijke onderwijzing en het is als een vast fundament, ons door God gegeven voor deze tijd van verval. Laten wij dan, nu wij door genade behoren tot de Gemeente, tot het volk van God, ook onze plaats als zodanig innemen! De Heilige Geest is het die bijeenvergaderd. De Heilige Geest is het ook die ons toont waar de bijeenvergaderden zich behoren te bevinden, wanneer zij als Gemeente samen zijn: dat is rondom het Middelpunt van de eenheid! Het is een voorrecht en het is de uitdrukking van de gehoorzaamheid jegens de Heer, wanneer het volk van God (1 Petr. 2:9; 2 Kor. 6:16), vergaderd in de naam van de Heer (Matt. 18:20), op de dag van de Heer (Hand. 20:7; Openb. 1:10), deelneemt aan het avondmaal van de Heer (1 Kor. 11:20), aanzit aan de tafel van de Heer (1 Kor. 10:21), om de dood van de Heer te gedenken (1 Kor. 11:26), tot de komst van de Heer (1 Kor. 11:26), daarbij onderscheidend het lichaam van de Heer (1 Kor. 11:29).

Nee, wij willen geen ander Middelpunt van eenheid kiezen dan de Heer Jezus. Wij willen naar geen andere naam ons noemen dan naar de naam van Jezus, de naam van Hem die het welbehagen van de Vader en de vreugde van de engelen is.

Wij willen ons verblijden, vergaderd te zijn tot de naam van Jezus, de naam van Hem die Zich niet schaamt ons broeders te noemen, die persoonlijk in ons midden is. En wij willen Zijn schoonheid bewonderen, Zijn liefde en trouw genieten, Hem alle gezag geven, in alles met Zijn heilige, persoonlijke tegenwoordigheid rekening houden, terwijl wij God de Vader danken dat Hij ons Zijn Zoon heeft geschonken als het Centrum van eenheid en gemeenschap.

STUDIES OVER SPREUKEN 8

SLOT - NU DAN, ZONEN, LUISTER NAAR MIJ

Hugo Bouter

'Nu dan, zonen, luister naar Mij: Welzalgig zijn zij die Mijn wegen in acht nemen. Luister naar vermaning en word wijs, verwerp die niet' (Spr. 8:32-33).

Kinderen en zonen van God

Het is vanzelfsprekend dat de bemoeienis van de eeuwige Wijsheid met de mensenkinderen niet zonder gevolgen kan blijven voor degenen in wie Hij Zijn vreugde en welbehagen heeft gevonden. Deze passage in Spreuken 8 eindigt dan ook met een oproep en met een ernstige waarschuwing. De hemelse Wijsheid spreekt met goddelijke autoriteit en stelt ons voor de keuze van leven of dood! Wie de Wijsheid vindt, heeft *het leven* gevonden. Maar degenen die Hem haten, hebben *de dood* lief!

Zo klinkt ook in de eenentwintigste eeuw nog steeds de vraag: 'Wat dunkt u van de Christus' (vgl. Matt. 22:42)? Bent u voor of tegen Hem? Kiest u voor het leven, óf voor de dood? Denk er wel aan: Het gaat om het eeuwig wel of het eeuwig wee, namelijk de tweede dood, de poel van vuur!

De vraag is of wij 'kinderen' van de Wijsheid willen worden, want de Wijsheid vindt rechtvaardiging bij al haar kinderen (vgl. Luc. 7:35)! Zijn wij kinderen van God? Geloven wij in de naam van Christus en hebben wij Hem aangenomen als onze Heer en Heiland (Joh. 1:12)? Zijn wij *opnieuw* geboren, geboren uit water en Geest (Joh. 3)? Heeft de Vader ons *voortgebracht* door het Woord van de waarheid? Zo ja, dan zijn wij kinderen en zonen van God¹, en in zekere zin

1) Zoonschap spreekt van een vertrouwensrelatie en geestelijke volgroeidheid, in contrast tot de onmondigheid en slavernij onder de bedeling van de wet (Gal. 4:1-7; Ef. 1:5).

eerstelingen onder Zijn schepselen (Jak. 1:18). Maar dan zijn wij ook 'zonen' van de Wijsheid, mensen die naar Christus luisteren en die hun *karakter* aan Hem ontleen. Christus is immers de Wijsheid van God (1 Kor. 1:24, 30). Wij zijn beelddraggers van Hem en behoren tot de kinderen die God Hem heeft gegeven (Hebr. 2:13).

Uiteraard zullen wij dan ook in de praktijk van het leven naar de stem van de eeuwige Wijsheid luisteren en in Gods wegen willen wandelen. Het Nieuwe Testament roept ons ertoe op nauwkeurig uit te kijken hoe wij wandelen, 'niet als onwijzen maar als *wijzen*' (Ef. 5:15).

Welzalgig is de mens die naar Mij luistert

De ernstige consequenties hiervan worden uitvoerig beschreven in het laatste deel van Spreuken 8: 'Nu dan, zonen, luister naar Mij: *Welzalgig* zijn zij die Mijn wegen in acht nemen. Luister naar vermaning en word wijs, verwerp die niet. *Welzalgig* is de mens die naar Mij luistert, door dag aan dag te waken aan Mijn poorten, door Mijn deurposten te bewaken. Want wie Mij vindt, vindt het leven en verkrijgt de goedgunstigheid van de Heere. Maar wie Mij mist (of: wie tegen Mij zondigt), doet zijn ziel geweld aan. Allen die Mij haten, hebben de dood lief' (Spr. 8:32-36).

Wat doen wij met deze oudtestamentische 'zaligspreking'? Is het niet treffend dat de Wijsheid als het ware vanuit de hemel het woord tot ons richt en ons aanspoort naar God te luisteren? Wat dat betreft is er niet veel veranderd in de duizenden jaren sinds Salomo deze woorden heeft laten optekenen. Het welbehagen van de Wijsheid is nog steeds gericht op het welzijn van de mensenkinderen, op hun eeuwig heil. Toen de Heer Jezus op aarde wandelde als het vleesgeworden Woord, heeft Hij o.a. in de bergrede Zijn discipelen gelukkig geprezen (Matt. 5:3-12). Waarom? Omdat zij luisterden naar Zijn woorden en hun leven dienovereenkomstig inrichtten.

Zo klinkt ook vandaag nog de oproep: Zijn wij discipelen, leerlingen en volgelingen van Christus? Hebben wij Hem lief? Luisteren wij naar Zijn Woord? Dan mogen wij onszelf gelukkig prijzen en zijn wij *zalgig*. Want dan hebben wij het ware leven gevonden in Hem, die Zelf de kracht en de wijsheid van God is.

De heilige kus Op vier plaatsen in het Nieuwe Testament, in vier verschillende brieven, doet Paulus de oproep: Groet alle broeders (en zusters), of groet elkaar met de heilige kus (Rom. 16:16; 1 Kor. 16:20; 2 Kor. 13:12 en 1 Tess. 5:26). En Petrus doet de oproep elkaar te groeten 'met een liefdekus' (1 Petr. 5:14). Waarom deden de apostelen die oproep? Wat werd ermee bedoeld?

In Lucas 7 en 15 zien we dat het innig kussen niet ongewoon was, maar pas in de brieven is sprake van de heilige kus. De kus was in de Romeinse samenleving een eerbewijs t.o.v. patronen, bijv. werkgevers. Wel opmerkelijk dat de kus in Paulus' tijd een rol speelde in de hiërarchie binnen de samenleving. Patronen, mensen van aanzien, werden 's ochtends gekust door hun cliënten. In ruil voor de eer die door die begroeting tot uitdrukking werd gebracht, hoopte men op juridische of financiële bijstand. Vermoedelijk heeft Paulus aan zijn kus juist een contrahiërarchische betekenis willen geven. Zeker uit 1 Korintiërs kun je opmaken dat mensen met een verschillende maatschappelijke status binnen de vroegchristelijke gemeenschap als gelijken in Christus konden participeren. De heilige kus vormde de uitdrukking van de onderlinge liefdeband, die door Christus was gevormd en door het werk van de Geest in stand werd gehouden.

BROOD OF BORRELHAPJES?

Peter Cuijpers

'Maar de hongersnood was zwaar in het land' (Gen. 43:1-2; 11-12)

Genesis 43 begint met de vermelding dat de hongersnood zwaar was in het land. Het koren dat de zonen van Jakob uit Egypte hadden gehaald bij hun eerste reis, was verbruikt. Noodgedwongen stuurde Jakob zijn zonen opnieuw naar Egypte om koren te kopen. Natuurlijk konden ze niet met lege handen aankomen, daarom gaf hij hun geld mee, en moesten ze als geschenk het fijnste van het land meenemen: een weinig balsem en een weinig honing, gom en hars, terpentijnnoten en amandelen (Gen. 43:11). Was dit alles wat nog aan voedsel voorradig was in het Beloofde Land: honing, terpentijnnoten en amandelen? Van honing, nootjes en amandelen kun je niet leven. Wat ons lichaam nodig heeft, is brood! En in Egypte was koren in overvloed, daar had Jozef voor gezorgd.

Hoeveel mensen moeten genoeg nemen met een hand vol 'borrelhapjes'? Maar daarmee vul je geen lege magen! Mensen hebben brood nodig om hun honger te stillen.

En dan hebben we het niet over het brood dat volop in de winkels te koop is, maar over het brood dat uit de hemel is neergedaald. De Heere Jezus is het brood van God, dat uit de hemel is neergedaald en aan de wereld het leven geeft (Joh. 6:33). Farao noemde Jozef: *Safenat-Paneach* (Gen. 41:45).

Deze naam betekent 'Redder van de wereld.' De geestelijke hongersnood in de wereld is zwaar. Jakob wist waar hij zijn zonen naartoe moest sturen om in leven te blijven: naar Jozef in Egypte! Jozef is een type van de Heere Jezus. Hij is de Redder van de wereld, *'want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft'* (Joh. 3:16). Jezus zei: *'Ik ben het Brood van het leven; wie tot Mij komt, zal beslist geen honger hebben, en wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorst hebben'* (Joh. 6:35). Alleen Jezus Christus kan onze geestelijke honger stillen en onze dorst lessen. Bij Jozef was koren in overvloed; als zand van de zee, er was geen tellen meer aan (Gen. 41:49).

Jozef had in Egypte gezorgd voor 'voorraadsteden'. Egypte is een beeld van de wereld, en elke gemeente van de Heere Jezus is een 'voorraadstad'. Wereldwijd heeft de Redder van de wereld ervoor gezorgd dat er voorraadsteden zijn waar Hij koren heeft opgeslagen voor hongerige zielen.

Om over na te denken

Hoe is het met onze kerken en gemeenten gesteld, zijn het voorraadsteden van de Heere Jezus? Is er voldoende 'koren/brood' aanwezig voor hongerige zielen? In tal van kerken en gemeenten is nog maar een handjevol koren te vinden. Over de Heere Jezus wordt soms weinig gepreekt. C.H. Spurgeon heeft eens gezegd dat een preek waarin Christus niet voorkomt, een zeer armoedige preek is. Bezoekers moeten het vaak doen met 'borrelhapjes' en met predikers die meer over zichzelf vertellen dan over de Heere Jezus. Is het dan vreemd dat hongerige zielen niet meer terugkomen naar de voorraadstad? Er is zware hongersnood in het land. Als kerken en gemeenten voorraadsteden van de Heere Jezus zijn, laten ze dan ervoor zorgen dat de voorraad koren op peil blijft. We sturen mensen toch zeker niet naar een lege 'voorraadstad'? Als we net zoals Jakob onze hongerige zonen, dochters, burens, collega's... naar de voorraadsteden van de ware Jozef sturen, weten we dan ook dat hier voldoende koren aanwezig is?

MARIA

DEEL 5 - DE MOEDER VAN JEZUS

Kris Tavernier

Het aanvaarden van correctie (vervolg)

Een derde correctie kwam nog enige tijd later, toen Jezus nog volop met Zijn bediening bezig was. Op een bepaald moment proberen Maria en de broers en zussen van Jezus met Hem te spreken (Mark. 3:31-35). Ze gaan ervan uit dat ze een zekere voorrang hebben, omdat ze natuurlijke familie van Hem zijn. Jezus grijpt deze gelegenheid aan om een diepe waarheid naar voren te brengen. Onder de discipelen van Jezus bestaat een *speciale* band. Dat is niet de verbondenheid op grond van bloedverwantschap, maar van geloofsverwantschap. En die band is volgens de Heer veel hoger. Die band ontstaat tussen mensen die de wil van God doen (vs. 35), degenen die het woord van God horen én bewaren (Luk. 11:8).

De natuurlijke band heeft waarde voor de tijd op aarde, de geestelijke band heeft waarde voor de eeuwigheid (zowel nu hier op aarde als straks in de eeuwigheid). Paulus zou later schrijven: 'Wij kennen dus van nu aan niemand naar het vlees; en als wij al Christus naar het vlees hebben gekend, dan kennen wij Hem nu niet meer zo' (2 Kor. 5:16). Lees ook de volgende verzen voor zijn argumentering m.b.t. een nieuwe schepping. Voor discipelen is de band van de natuurlijke schepping nog steeds belangrijk, maar de band van de geestelijke schepping gaat daar boven uit. De werkelijkheid van de nieuwe schepping overtreft de realiteit van de eerste schepping. In de verdrukte en vervolgd kerk, waar gelovigen door hun eigen familie verstoten worden, is dit maar al te tastbaar. Ook Maria, de moeder van Jezus, heeft die nieuwe band met Jezus leren kennen, en zó vinden we haar ook terug in Handelingen 1:14. Niet meer als de aardse moeder van Jezus, maar als discipelin van de Heer Jezus (hetzelfde geldt voor de broers van Jezus).

We hebben drie voorbeelden van correctie gezien, waarbij Maria gecorrigeerd werd door haar Zoon Jezus. Tegenwoordig kunnen mensen heel moeilijk omgaan met correctie, ook wij als gelovige discipelen, maar laat het duidelijk zijn dat correctie hoort bij ons discipelschap. Een discipel moet bereid zijn gecorrigeerd te worden. Een discipel heeft het nodig ertoe bereid te zijn, want het is noodzakelijk om te groeien in discipelschap.

De weg kwijt zijn

We geven het niet graag toe, maar het kan best gebeuren dat een discipel het spoor eens kwijt raakt.

Gods wil en wegen zijn niet altijd even duidelijk, evenals Zijn handelen (of ook: niet handelen) of wat wij daar menen van te begrijpen. Het overkwam zelfs Maria. Van de broers van

Jezus weten we dat ze niet in Hem geloofden tijdens Zijn leven op aarde (Joh. 7:5), maar Maria mogen we toch wel steeds als gelovig beschouwen. De engel had haar zoveel gezegd bij de aankondiging van Jezus' geboorte; ze had Zijn onberispelijke leven van Kind tot in de volwassenheid van nabij meegemaakt; ze had zoveel van Zijn woorden gehoord; ze had Zijn wonderen gezien. Ondanks dat alles verliest Maria ook even het zicht op Jezus. Steeds opnieuw verzamelde er zich namelijk een grote menigte rondom Hem, en die legde zodanig beslag op Jezus en Zijn discipelen dat ze zelfs niet meer konden eten (Mark. 3:20). Voor Maria en Zijn broers is het nu welletjes. Ze begrijpen Jezus' doen en laten helemaal niet meer, ze concluderen dat Hij 'buiten Zichzelf' was (vs. 21). Hij gaat te ver voor hen, ze kunnen het niet meer vatten. En hoewel Maria de reden van Jezus' komst in deze wereld heel goed kende, begreep ze Zijn handelen nu niet.

Wanneer je aandachtig het leven van personen in de Bijbel nagaat, zul je al gauw ontdekken dat velen onder hen worstelden met Gods handelen en vooral met het niet begrijpen daarvan. Denk maar aan:

- Noach die de opdracht kreeg een ark te bouwen;
- Jozef die als slaaf naar Egypte werd verkocht;
- Job die alles kwijt raakte,
- Naomi die haar man en zonen verloor in Moab;
- David die vervolgd werd door Saul;
- profeten zoals Jeremia en Hosea die bizarre opdrachten kregen;
- Elia toen de zoon van de weduwe in Sarefat stierf;
- en zo kunnen we nog lang doorgaan.

Ook Paulus was wel eens om raad verlegen, hij wist het ook niet altijd zo duidelijk (2 Kor. 4:8). Willen wij dan als discipelen eindelijk eens toegeven dat het normaal is als je Gods handelen niet altijd begrijpt! En nog meer, dat we eindelijk eens afleren Gods handelen in het leven van een andere discipel zo nodig te willen verklaren. En ook zijn er christenen die beweren dat God hun altijd zoiets als 'een soort van briefje uit de hemel geeft' bij wat ze doen. U mag het mij kwalijk nemen, maar ik durf daar toch wel vraagtekens bij te stellen. Het mag dan zeer geestelijk klinken, het is de vraag of het dit is. Meer nog, het hoort bij discipelschap om te vertrouwen dat God wel weet wat Hij doet of niet doet, dat Hij alles in Zijn hand heeft, en dat vooral als we niets ervan begrijpen.

WOORDSTUDIE

DE VOLGORDE VAN DE BRIEVEN AAN TESSALONICA

Gerard Kramer

Deze keer geen echte WordStudie, maar een probleem, en dat is: Wat is de volgorde van de beide brieven aan de Tessalonicenzen? Het zal bij menige lezer verbazing wekken dat er onder de uitleggers geen eenstemmigheid is over de volgorde van Paulus' beide brieven aan de christenen in die plaats. Anders gezegd: enkele uitleggers denken dat de beide brieven qua volgorde moeten worden omgewisseld. Als zij gelijk hebben, schreef Paulus dus eerst 2 Tessalonicenzen en daarna 1 Tessalonicenzen.

Laat ik meteen zeggen dat de volgorde van de Bijbelboeken – dus ook van de brieven – niet geïnspireerd is. We kunnen dus ontspannen met het probleem omgaan, en eerst kennismaken van de argumenten die deze uitleggers aanvoeren. Daarna zullen we vaststellen of we deze argumenten overtuigend vinden of niet.

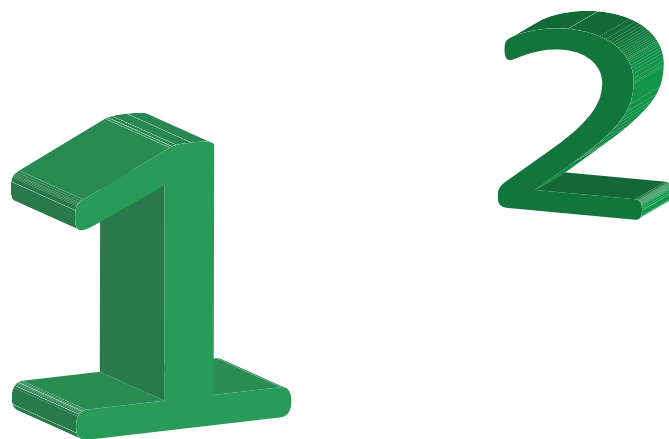
Wat zijn de argumenten die bepaalde uitleggers – de meest recente is Wanamaker,¹ de vroegste is Hugo de Groot (1641, geciteerd door anderen) – hebben aangevoerd om de volgorde van deze brieven om te draaien? Hieronder geef ik een eigen verwerking van deze argumenten en van de kritische bespreking die Bruce² al enkele jaren eerder gaf:

- a. *In 2 Tess. 1:4-5 is sprake van vervolging in de tegenwoordige tijd; in 1 Tess. 2:14 wordt naar de vervolging verwezen in de verleden tijd.*
- b. *Het manco van mensen die ongeregeld wandelen door niet te werken lijkt Paulus in 2 Tess. 3:11-12 onlangs te zijn gebleken, terwijl dit wangedrag in 1 Tess. 4:10-12; 5:14 vermeld wordt als iets dat de auteur en de lezers bekend is.*
- c. *De persoonlijke handtekening en de toelichting daarop in 2 Tess. 3:17 is zinloos, als dit niet de eerste brief is die nieuwe geadresseerden krijgen.*
- d. *Als de geadresseerden al het eschatologisch onderwijs van 2 Tess. 2:1-12 over de dag van de Heer ontvangen hebben, is de opmerking in 1 Tess. 5:1 dat het niet nodig is hun te schrijven over de tijden en gelegenheden volledig ter zake.*
- e. *De twee gedeelten die in 1 Tessalonicenzen beginnen met 'wat nu betreft', sluiten aan op onderwerpen die al aangeroerd zijn in 2 Tessalonicenzen, zoals de broederliefde (1 Tess. 4:9; vgl. 2 Tess. 3:6-15) en de al genoemde 'tijden en gelegenheden' (1 Tess. 5:1; vgl. 2 Tess. 2:1-12).*

1) Charles A. Wanamaker, *The Epistles to the Thessalonians*, in: *The New International Greek Testament Commentary*, Grand Rapids, Michigan 1990

2) F.F. Bruce, *1&2 Thessalonians*, in: *Word Biblical Commentary*, Vol. 45, Waco, Texas 1982

Niet al deze argumenten zijn even sterk, en geen ervan is dwingend, integendeel. In 1 Tess. wordt bijvoorbeeld niet verwezen naar een eerder ontvangen brief, terwijl dat in 2 Tess. 2:15 wel het geval lijkt te zijn: 'Daarom, broeders, staat vast en houdt de inzettingen die u geleerd zijn, hetzij door ons woord, hetzij door onze brief'. Ook het uitvoerige onderwijs in 2 Tess. 2 over de dag van de Heer en de daarover gerezen misverstanden is beter verklaarbaar wanneer de summere opmerkingen in 1 Tess. 5 al bekend zijn. Die opmerkingen zijn summier, omdat Paulus tijdens zijn bezoek in Tessalonica al over de dag van de Heer gesproken heeft (zie 2 Tess. 2:5).

In zijn tweede brief spreekt hij daarom zijn verbazing erover uit dat zijn onderwijs, dat hij in 1 Tess. 5 bekend veronderstelt, inmiddels is weggezaakt. Dit is een reden voor de apostel om hierover in 2 Tess. 2 nu toch uitvoeriger te schrijven dan hij in 1 Tess. 5 noodzakelijk achtte. Daarmee vervallen de argumenten d) en e). En wat de broederliefde betreft: het lijkt mij geforceerd het gedeelte over de ongeregelden in 2 Tess. 3:6-15 te zien als iets dat kan worden samengevat met het begrip 'broederliefde'.

De andere argumenten bespreek ik hieronder:

Ad a)

Ook in 1 Tessalonicenzen wordt in de tegenwoordige tijd over vervolging gesproken (zie 1 Tess. 3:3).

Ad b)

Kennelijk is dit wangedrag na 1 Tessalonicenzen intussen verergerd en moet de apostel daarom verder gaan dan in zijn eerdere brief. Nu wordt uitvoeriger beschreven waarom een ongeregelde wandel een slechte zaak is, en ook op welke wijze deze ongeregelden, die de vermaningen uit de eerste brief niet ter harte hebben genomen, moeten worden behandeld (zie 2 Tess. 3:14-15).

Ad c)

Dat deze handtekening niet expliciet wordt vermeld in de eerste brief, betekent uiteraard niet dat die er niet bestaan heeft. In 2 Tessalonicenzen is er echter een duidelijke aanleiding om de aandacht erop te vestigen, en dat is het bestaan van brieven die ten onrechte Paulus' naam als afzender droegen (zie 2 Tess. 2:2).

De conclusie moet dan ook zijn dat er geen overtuigende argumenten zijn om van de traditionele volgorde van Paulus' beide brieven aan de Tessalonicenzen af te wijken: de meeste uitleggers gaan er daarom m.i. terecht van uit dat 2 Tessalonicenzen na 1 Tessalonicenzen is geschreven.

HET HOOGLIED

DEEL 60 - DE HOOGSTE TAAL VAN DE LIEFDE

Ger de Koning

'De lengte van u is te vergelijken met een palmboom, uw borsten met druiventrossen. Ik zei: Ik wil in de palmboom klimmen, zijn takken grijpen. Laten uw borsten toch zijn als trossen aan de wijnstok, de geur van uw neus als [die van] appels, en uw gehemelte als goede wijn. Die stroomt regelrecht naar mijn Liefste en druppelt [op] de lippen van de slapenden' (Hoogl. 7:7-9).

De gestalte van de bruid: palmboom, druiventrossen, appels en wijn

De bruidegom ziet de bruid in haar volle gestalte als 'een palmboom' (vs. 7). De palmboom is het symbool van overwinning (Joh. 12:13; Openb. 7:9). De overwinning is door de Heer Jezus, de Messias, behaald. Jeruzalem staat als resultaat hiervan in de overwinningskracht van de verlossing, en alle vijanden zijn verslagen. Hij, de Messias, heeft Jeruzalem weer in Zijn liefde aangenomen en verklaart haar Zijn liefde. Dit geldt ook voor ons. Christus ziet ons in de overwinning en zo mogen wij onszelf ook zien. In Hem zijn wij 'meer dan overwinnaars' (Rom. 8:37). De Heer zegt dat tegen ons om ons te bemoedigen. Daar worden we niet trots door, maar het zal ons nederig maken en dankbaar tegelijk. We mogen delen in de overwinning die Hij heeft behaald. Als we daarin staan, is dat een vreugde voor Hem. Het zal tot gevolg hebben dat we zullen groeien in ons geloofsvertrouwen in Hem (Ps. 92:13).

Haar 'borsten', die voedsel doorgeven, zijn een grote, overvloedige vreugde voor de bruidegom (vgl. Spr. 5:19). Daarvan spreken 'de druiventrossen'. Jeruzalem zal in het Vrederijk ook voedsel en vreugde doorgeven aan anderen, aan de volken. Zij mogen 'zuigen en verzadigd worden aan haar vertroostende borst' (Jes. 66:10-11). Dit bewijst dat

Jeruzalem tot geestelijke volgroeidheid is gekomen. Het is de bedoeling dat ook wij geestelijk groeien en volwassen worden. Het stadium van onze geestelijke groei is te zien aan het voedsel dat wij eten. Als wij al langer bekeerd zijn en nog steeds melk drinken en geen vast voedsel eten, getuigt dat van een ongezonde ontwikkeling. Dit gebrek aan geestelijke groei wordt de gelovige Hebreëen kwalijk genomen (Hebr. 5:11-14). Als we geestelijk groeien en vast voedsel eten, kunnen we aan anderen doorgeven wat we zelf hebben genoten. Dat zal een grote vreugde bij hen bewerken.

De bruidegom heeft de bruid in de overwinning geplaatst, maar hij wil graag delen in de zegenrijke gevolgen die dat voor haar heeft. Daarvoor wil hij 'in de palmboom klimmen' (vs. 8). Zo wil de Messias van Jeruzalem horen wat Hij voor haar betekent als de Overwinnaar, in Wiens kracht alle vijanden zijn verslagen. Het grijpen van 'zijn takken' kunnen we zien als een uiting van Zijn verlangen om van haar te horen welke afzonderlijke overwinningen zij – in Zijn kracht – heeft behaald. Een gelovige die geen overwinning behaalt en geestelijk niet groeit, is geen vreugde voor het hart van de Heer. De Messias wil delen in de vreugde van de geestelijke groei van Jeruzalem, waarvan 'de borsten (...) als trossen aan de wijnstok' spreken. De nadruk ligt hier op de blijdschap van de Bruidegom. Haar borsten zijn er in de eerste plaats voor Hem.

Als Israël op het punt staat het beloofde land in bezit te nemen, gaan twaalf mannen het land verkennen. Als ze van hun tocht terugkomen, nemen ze van de vruchten van het land mee als bewijs van de vruchtbaarheid van het land. Eén opzienbarende vrucht daarvan is 'een rank (...) met één tros druiven, die zij met zijn tweeën aan een draagstok moesten dragen' (Num. 13:23). De druiventros is een beeld van blijdschap. Blijdschap is het gevolg van gemeenschap met de Vader en de Zoon en met elkaar (1 Joh. 1:3-4). Blijdschap en gemeenschap horen bij elkaar. De nieuwtestamentische gelovige heeft geen specifiek aardse, stoffelijke zegeningen, maar hemelse, geestelijke zegeningen (Ef. 1:3). Wie zich samen met anderen – er zijn twee mannen nodig om de tros te dragen – bezighoudt met de hemelse zegeningen, wordt blij.

Uit 'de geur' van haar 'neus' blijkt dat zij van de appelboom heeft gegeten. De appelboom is de bruidegom zelf (Hoogl. 2:3). De bruidegom waardeert dat zij dat heeft gedaan. De appels stellen de goede woorden voor die de bruidegom heeft gesproken (Spr. 25:11). De manier waarop we spreken en de onderwerpen waarover we spreken, verraden wat we hebben 'gegeten'. Als we 'appels' hebben gegeten, zal in onze woorden en onze houding de geur van gemeenschap met de Heer Jezus om ons heen hangen. We lijken dan op Hem. Als we van de vruchten van Egypte hebben gegeten (Num. 11:5), zal er een andere geur om ons heen hangen.

Welke geur hangt er om ons heen? Waarmee we ons in het verborgene en onze vrije tijd bezighouden, zal door anderen waargenomen worden. Welke geur we verspreiden, wordt bepaald door de dingen die we in onze geest opnemen. Lezen we Gods Woord, de

woorden van de Heer Jezus, of voeden we ons met wat de wereld aan vermaak biedt? Beide geuren worden door de mensen om ons heen en vooral door de Heer Jezus opgemerkt.

In vers 9a spreekt de bruidegom over haar *'gehemelte'*. Het gehemelte heeft met de smaak te maken, er wordt voedsel mee geproefd. De bruidegom is heel goed over haar smaak te spreken, want wat ze eet, smaakt *'als goede wijn'*. Jeruzalem heeft de *'goede woorden'*, de *'troostrijke woorden'* van de Messias geproefd (Zach. 1:13) en daarin geproefd dat Hij goed is (Ps. 34:9). Dat heeft haar vreugde gegeven (Jer. 15:16).

In de tweede regel van vers 9 neemt de bruid het woord. Het is alsof zij hem in de rede valt. Haar antwoord is dat de blijdschap die zij in zijn woorden heeft gevonden, direct, *'regelrecht'*, naar hem – haar liefste – terugstroomt. Ze heeft haar blijdschap aan niemand anders dan alleen aan hem te danken. De vreugde stroomt terug naar haar oorsprong, dat is hijzelf. Zo zijn ook de goede, troostrijke woorden die wij spreken, in werkelijkheid de woorden van de Heer Jezus die wij doorgeven.

Maar ze noemt nog een groep mensen waarheen de wijn gaat, niet als een rijke stroom, maar als afzonderlijke druppels. Ze denkt aan *'de slapenden'*. Ze wil dat de lippen van hen die slapen worden aangeraakt door de wijn. Al is het druppelsgewijs, het effect kan niet uitblijven. Als de wijn hun lippen raakt, zullen ze worden opgewekt uit de slaap en zullen ze ook van die liefde gaan getuigen. Bij slapenden is leven aanwezig, maar het wordt niet gezien. Wie slapen lijken op de doden. Als ze wakker worden gemaakt, wordt zichtbaar dat ze leven. Profetisch gezien kunnen met de slapenden de verdwenen tien stammen in de verstrooiing bedoeld zijn. Van hen wordt gezegd dat ze in het stof slapen, wat betekent dat ze daarin verborgen zijn (Dan. 12:1).

De toepassing op ons zien we in de woorden die Paulus schrijft aan de gelovigen te Efeze. Hij zegt tegen hen: *'Ontwaak, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten'* (Ef. 5:14). De christen die slaapt, is uitgeschakeld om te getuigen van de verheerlijkte Heer. Hij moet wakker worden en opstaan. Dan zal hij weer blij in Christus worden, omdat de Heilige Geest hem met vreugde kan vervullen (Ef. 5:18). Dat zal blijken uit zijn spreken, danken en onderdanigheid (Ef. 5:19-21), aspecten die we ook bij de bruid hebben gezien.

DE KANANESE VROUW

MATTEÛS 15:21-28

Johan Schep

O vrouw, groot is uw geloof

'En Jezus ging vandaar weg' (vs. 21). In de vorige verzen zien we een godsdienstig volk, bij wie het hart in werkelijkheid ver van God verwijderd was. Jezus gaat nu naar een streek, die om zo te zeggen het verst verwijderd was van berouw (vgl. Matt. 11:22). Hij wilde ook daar verzoening brengen. Hier ontmoette Jezus een heidense vrouw, die uiterlijk ver van God verwijderd was, maar in haar hart Hem zocht. Zij woonde daar, omdat zij uit een vervloekt geslacht stamde, dat door Jozua in ballingschap verdreven was. Die vrouw vormde een groot contrast met het volk waar Gods zegen heerste!

De Heere kent orde! Er wordt van ons gevraagd Zijn orde te aanvaarden, te gehoorzamen en eruit te leven. Het kan zo zijn dat wij Zijn orde maar niets vinden! Maar als wij Zijn orde aanvaarden, zullen wij gezegend worden. Het is belangrijk dat er bij God geen aanzien des persoons is (Rom. 2:11). 'En zie' (Matt. 15:22). Er volgt iets belangrijks. Er kwam nu redding voor haar. Het karakter van de Kanaänieten was dat zij zich niet overgaven. Wie zich aan God overgaven, waren Rachab en haar familie. Rachab had gezegd: 'Wij weten (Joz. 2:9-10). Als dat volk zich aan

God had overgegeven, zou het gezegend zijn. Deze vrouw aanvaardt Gods orde, en alles wat zij zegt is juist! Zij spreekt zoals Rachab. Zij vroeg niets voor zichzelf en sprak Jezus driemaal aan als Heer (Matt. 15:22,25,27). Daarin lag haar overgave besloten. Haar dochter leed door toedoen van een vreselijke demon.

De meeste mensen hadden nog niet door dat Jezus de Messias was. Maar deze vrouw riep Hem aan met Zijn Messiaanse titel: Zoon van David. Zij vroeg om genade en sprak Hem aan als Heer en Zoon van David! Je zou nu toch wel een positieve reactie verwachten van Jezus? Het is belangrijk om te weten dat deze titel alleen voor het Joodse volk gold. Hij was voor haar niet de Zoon van David en niet de Messias van Israël. Die titels horen alleen bij het Joodse volk.

Jezus antwoordde haar totaal niet (Matt. 15:23). Ik heb dit altijd zo vreemd gevonden, omdat Jezus bekend staat vanwege Zijn bewogenheid met alle mensen in nood. Ik ben nu pas de grote betekenis van Gods orde gaan inzien. Die vrouw riep de Heer aan als de Zoon van David. Maar als zodanig had Jezus niets met deze vrouw uit de heidenen te maken, en daarom antwoordde Hij haar ook echt niet.

Belangrijk is wel dat Hij haar niet wegstuurde, en dat is wat de discipelen wilden. Zij zeggen: zij roept ons na. Zij wilden niets met haar te maken hebben en deelden niet in de gevoelens van meegevoel van de Heer. Daarom gaat Jezus op die opmerking van de discipelen in. Hij wijst op het doel van Zijn zending. Zijn eerste opdracht geldt de verloren schapen die tot het volk Israël behoren. Hiermede stelt Jezus vast dat Israël net zo verloren is als die vrouw! Er is alleen hoop voor hen die dat erkennen. Die vrouw krijgt hoop en begrijpt dat alles gebaseerd is op Zijn genade. Zij heeft een volhardend geloof!

Zij vraagt of Hij haar te hulp wil komen in haar nood. Het antwoord van Jezus is nog afwijzender! Eerst zei Jezus in bedekte termen dat zij niet bij Israël hoorde en dus geen deel aan Zijn zending had. Nu zegt Hij dat zij niet bij de kinderen van Israël hoorde, maar bij de volken, die Hij ook ‘honden’ noemt! Jezus heeft met Zijn schijnbare hardheid bereikt dat de vrouw haar plaats voor God erkende. Evenals Mefiboset zag zij zichzelf als een dode hond (2 Sam. 9:8).

De kruimels worden de honden niet toegeworpen, maar ze vallen op de grond zodat de hond die uit genade kan eten. Daardoor blijft hij wel in leven en kan hij genieten van het brood. Niemand die ooit een beroep op de genade van God heeft gedaan, heeft dat tevergeefs gedaan. Jezus antwoordt uit de volheid van Zijn hart. Voor de tweede keer in dit evangelie erkent Hij een groot geloof van iemand uit de volken (vgl. Matt. 8:10). Beiden namen een plaats van zelfoordeel in en accepteerden Zijn orde. Beiden dachten gering van zichzelf. Daarom ontving deze vrouw en ook haar dochter de rijke genade van God.

Conclusies

(a) Je kunt stormen als iets positiefs zien. Haar bezeten dochter bracht deze vrouw bij Jezus. Je maakt altijd de juiste keuze als je met je problemen en zorgen naar Jezus gaat. Wij hebben geen rechten. Alles is genade! Dan kan de Heere handelen overeenkomstig Zijn goedheid.

(b) Je laat een vlieger altijd op bij tegenwind. De Kananese vrouw kreeg tegenwind. Dat maakte haar meer

vastberaden. De Heere laat soms moeilijke dingen toe in ons leven voor een hoger doel. John Bunyan zei: Als mijn leven zonder vrucht is, maakt het niet uit wie mij prijst. Als mijn leven vrucht draagt, dan maakt het niet uit wie mij bekritiseert.

(c) Je moet Gods orde in je hart aanvaarden. Als wij Gods orde aanvaarden ten aanzien van Israël en de volken, dan mogen wij weten dat de volken gezegend zullen worden als het geestelijk goed gaat met Israël. Lees a.u.b. voor jezelf Ezechiël 37:28; Zacharia 8:23 en 14:1-16.

(d) Je moet weten dat Jezus ons nooit wil beledigen. Een mooi karakter in de Bijbel is Kaleb, en zijn naam betekent: trouwe hond. De Kananese vrouw was niet beledigd. Zij was het met Jezus eens! Dat is het teken van overgave en het aanvaarden van je positie. Jezus gehoorzaamde nauwlettend de orde en ingevingen van Zijn Vader (Joh. 5:19, 30). In Zacharia 14:16 zien we dat er een overblijfsel van de volken komt om te aanbidden in Jeruzalem.

(e) Je moet weten dat het beste nog komt. Alle honden zijn elke dag weer blij, als de kinderen worden gevoed. Wij profiteren er nu al van en in de toekomst nog meer (Rom. 11:15-36). Het verlossende woord van Jezus kwam in Matteüs 15:28. Toen bracht deze vrouw met haar grote geloof vreugde voor het hart van de Heiland (Hebr. 11:6). Ons geloof in Jezus is het belangrijkste. Als wij het met God eens zijn, geeft Hij ons de wensen van ons hart en oneindig veel meer (Ef. 3:20).

REPLY

ECHAD EN YACHID

Hugo Bouter

‘Neem toch uw zoon, uw enige, die u liefhebt’ (Gen. 22:2).

Vraag

Wat is de betekenis van de woorden één en enig (Hebr. echad en yachid)?

Antwoord

Ik kwam dit interessante thema o.a. tegen in een brochure van Gideon Levytam – een Messiaanse Jood –, getiteld ‘Response to Anti-missionaries’. Het woord ‘echad’, dat een meervoudige eenheid aanduidt, komt voor het eerst voor in Genesis 1:5. De avond en de morgen vormden *samen* de eerste dag, dus dag één. Zo is het ook met de eenheid van man en vrouw in het huwelijk, die eveneens meervoudig van aard is: één vlees (Gen. 2:24).

Het Joodse Sjema – de geloofsbelijdenis – gebruikt ditzelfde woord in de bekende oproep: ‘Hoor, Israël! De Heere, onze God, de Heere is één!’ (Deut. 6:4). Het wordt dan

ook wel weergegeven als: *de Enige*. Dit duidt eveneens een meervoudige eenheid aan, zoals al blijkt in de eerste hoofdstukken van het boek Genesis. Want God spreekt over Zichzelf als ‘Ons’ en ‘Wij’ bij de schepping van de mens (Gen. 1:26), en opnieuw na de zondeval (Gen. 3:22). Dit is veel meer dan een majesteitsmeervoud, een formule die uit eerbied wordt gebruikt, want de Geest van God wordt apart al genoemd in Genesis 1:2. En het Nieuwe Testament laat er geen twijfel over bestaan: de Enige, de ene en waarachtige God heeft Zichzelf geopenbaard als Vader, Zoon en Heilige Geest (bijv. bij de doop van Jezus in de Jordaan). Dit is wat we noemen: de goddelijke Drie-eenheid.

De eerste keer dat het woord ‘yachid’ voorkomt, is in Genesis 22:2. God spreekt daar met Abraham over zijn enige (zoon). Dat is ook belangrijk. God noemt hem: ‘uw enige, die u liefhebt’. Dit woord heeft de betekenis van ‘uniek’, ‘enig in zijn soort’. De zoon is de unieke, de veelgeliefde van de vader. Juist de enige, de geliefde, moest als offer aan God worden gebracht. De binding van Isaak is een bekend type van het offer van Christus op het kruis. Christus, de Zoon van de Vader, moest echt geofferd worden.

Dit woord wordt verder nog gebruikt voor het *enige* kind van Jefta (Richt. 11:34). En ook in Psalm 22 komt het voor, waar de oude Engelse KJV in plaats van het Nederlandse woord ‘eenzame’ het woord ‘darling’ heeft (Ps. 22:20-21). Dan kom je natuurlijk heel dicht bij de waarheid van Johannes 1 met betrekking tot de eniggeboren Zoon, die in de schoot van de Vader is (Joh. 1:18); ook al is dit uiteraard niet het thema van Psalm 22, die over de godverlatenheid spreekt.